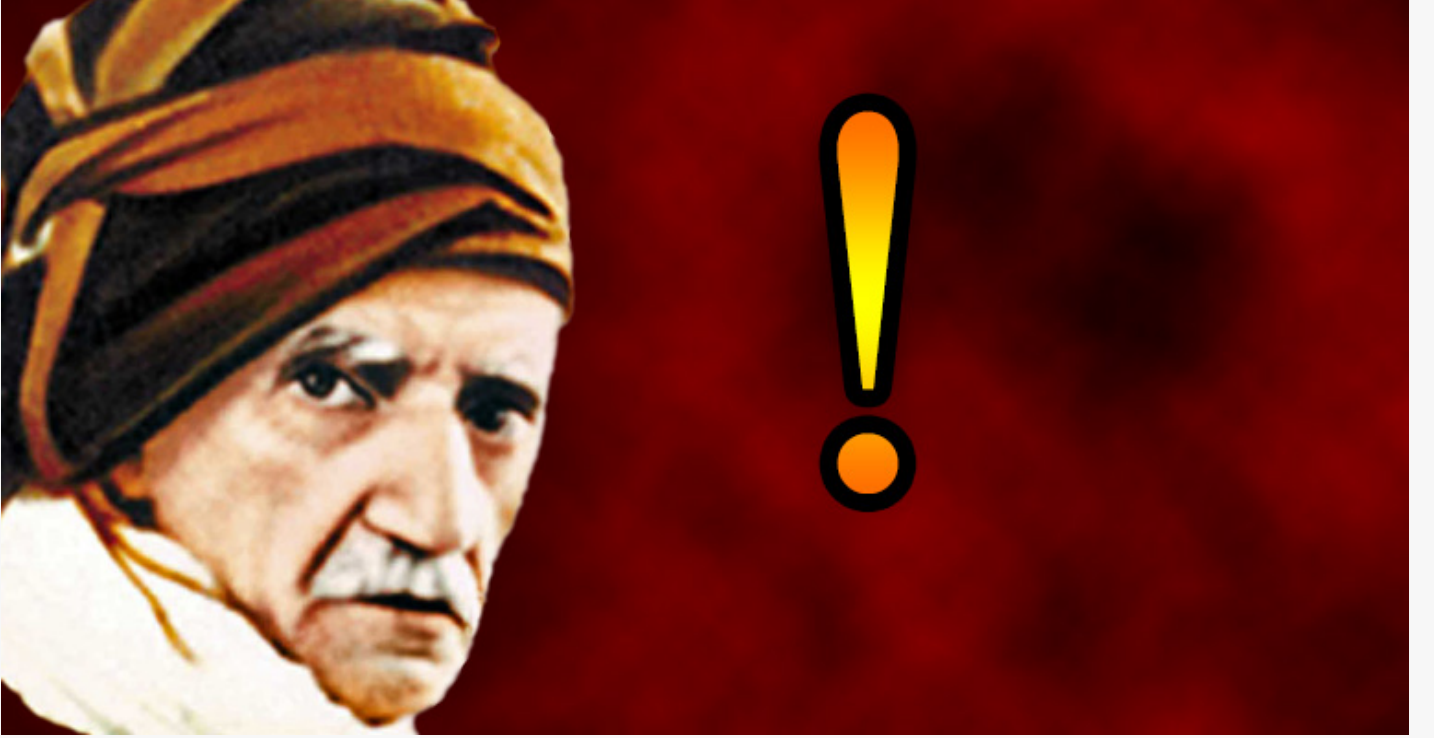

“Vazifesi Hizmetkârlık ve Tabiatı Çocukluk Olanlar...”

Muhakemat'taki şu içtimaî tesbit, hürriyeti ve demokratiği henüz tam sindirememiş ülkelerdeki “tek adam” zihniyetlerinin mühim bir sebebini gözler önüne seriyor:

“Vazifesi hizmetkârlık ve tabiatı çocukluk olanlar büyük rütbeye girmekle tekebbür eder. Tekebbür etmekle tenasübünü bozup muaşereti teşviş eder.” Yani gurur ve kibirinden dolayı uyumlu hareket edemez, içtimaî münasebetleri bulandırır, karıştırır, uzlaşma yolunu kapatır.

Amerikalı siyasetbilimci Martin Lipset'in de iyi bir analizi var:

“Uzayan iktidarlarda güç kullanımı eğilimi artar.”

Demek ki, bazen aynı iktidarın çok uzaması da tehlike arz edebiliyor. Demek ki, iktidarın el değiştirmesi bazen kaçınılmaz derecede zaruret haline gelebiliyor. Ve bilhassa “hak, adalet, meşveret ve kanunda inhisar-ı kuvvet” esaslarından uzaklaşıp, sadece kendi iktidarını korumaya endekli bir güç kullanımına geçildiği anda, böyle bir iktidardan kurtulmak adına alternatif çıkış yolları aranması zaruret haline gelir ki, bu vazife de millete düşer.

Millet bu vazifeyi deruhte etmezse, pusuda beklemekte olan gayr-ı meşrû başka güçler devreye girebilir. Emniyet ve güven ortamını sağlayamayan kokuşmuş bir iktidardan güya milleti kurtarmak bahanesiyle sivil ve demokrat olmayan başka güçler meydana atılabilir.

Ve biz bu filmleri çok seyrettik!

HAK İLE KUVVET ARASINDA

Aman ha, ne yapıp edip “hak, adalet, meşveret ve kanunda inhisar-ı kuvvet” esaslarımıza, demokrasimize, haklı şûrâlarımıza millet olarak sahip çıkalım..

“Evet bir millet cehaletle hukukunu bilmezse, ehl-i hamiyeti dahi müstebit (baskıcı) eder” düsturunu akıldan çıkarmayalım.

Üstad Bediüzzaman, kendisine nefes bile aldırılmak istemeyen hükûmet erkânına gün olmuş şöyle seslenmiştir:

“Ey efendiler! Bilirim ki, hak noktasında mağlûp olduğunuz zaman kuvvete müracaat edersiniz.”

Gün olmuş merdane şöyle haykırmıştır: “Haksızlığı hak zanneden adamlara karşı hak dâvâ etmek, bir nevi haksızlıktır. Bu nevi haksızlığı irtikâp etmek istemem.”

Ve kulakları çınlatan bir hakikat:

“Hakkı bulduktan sonra ‘ehak’ (daha hak) için ihtilâf çıkarma!”

Ehâdis-i şerifede gelmiş ki: “Âhırzamanın Süfyan ve Deccal gibi nifak ve zındıka başına geçecek eşhâs-ı müdhîşe-i muzırraları, İslâmın ve beşerin hırs ve şikâkindan istifade ederek, az bir kuvvetle nev-î beşeri hercümerc eder ve koca âlem-i İslâmî esaret altına alır.” (Yirmi İkinci Mektup’tan)

Bu noktalarda sadece harice, siyaset âlemine bakıp, kendi iç âlemimizi de ihmal etmemeliyiz. Bir pencereden dışarıya bakıldığı gibi, bazen vazife adına dışardan içeriye de bakılabilir, bakmalıyız. Şöyle ki:

Acaba Risale-i Nur’u dünyevî ve uhrevî hiçbir menfaate alet etmeyen Hazret-i Üstâd adım adım takip ediliyor mu? Acaba işler, istişareler kendi haklı zemininde yürüyor mu? Acaba şahsî garaz, hırs, menfaat devreye girerek, meşveret zeminlerini meşgul ettiriyor mu? Acaba haklı da olsa, kardeşine karşı itiraz noktasında haksızlık yapılıyor mu? Acaba hak olan mesleğinde haksız bir üslûp ve tarza tevessül ediliyor mu? Acaba hak noktasında mağlûp olunca kuvvete başvuruluyor mu? Acaba, acaba, acaba...